

Istentisztelet 2022. január 23-án

Lélekmentő küldetés

Fohász: *Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az Úr előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket. Ámen (Zs 95,6-8)*

Gyülekező ének: 489 – *Örök élet reggele, fény a véghetetlen fényből...*

Fennálló ének: 397,1 – *Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed...*

Főének: 397,2-5 – *Lásd, millióknak lelke megkötözve...*

Mt 10,1-15 – Jézus kiküldi tizenkét tanítványát

1 Magához hívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget. **2** A tizenkét apostol neve pedig ez: az első Simon, akit Péternek hívnak, és testvére, András és Jakab, Zebedeus fia és testvére, János, **3** Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté, a vámszedő, Jakab, Alfeus fia és Taddeus, **4** Simon, a Kananeus és Júdás, az Iskáriótes, aki el is árulta őt. **5** Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus, megparancsolva nekik: Pogányokhoz vezető útra ne térjete, samaritánusok városába ne menjete be, **6** inkább menjete Izráel házának elveszett juhaihoz! **7** Menjete el, és hirdesséte: elközelítet a mennyek országa! **8** Gyógyítsate betegeket, támassate fel halottate, tisztítsate meg leprásate, üzzete ki ördögöket! Ingyen kaptátok, ingyen adjátok! **9** Ne vigyete magatokkal se aranyate, se ezüstöt, se rézpénzt az öveteiben, **10** se tarisznyát az útra, se két felsőruhát, se sarut, se botot: mert méltó a munkás a kenyere. **11** Ha pedig egy városba vagy faluba mentek be, tudjátok meg, hogy ki méltó ott erre, és maradjate annál, míg csak tovább nem mentek. **12** Amikor belépte a házba, köszöntséte a ház népét, **13** és ha a ház népe méltó, szálljon rá békességetek, ha pedig nem méltó, békességetek térjen vissza rátok! **14** Ha pedig valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja meg beszédeteke: menjete ki abból a házból vagy városból, még a port is verjete le lábatokról! **15** Bizony mondom nektek: könnyebb lesz Sodoma és Gomora földjének az ítélet napján, mint annak a városnak.

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, köszönjünk, hogy ezen a reggelen azért járulhatunk Eléd, hogy jószágodnak harmata gyarló életünkre hulljon. Hogy meghallhassuk a nekünk szóló ébresztőt, hívásodat, és élénk tárhasd megváltó tervedet az életünkkel. Áldunk, hogy Te vagy a jó Pásztor, aki önmagát adta a juhokért: *meghaltál alant, hogy mi élhessünk odafenn.* Áldunk, hogy földig hajoltál a kárhozott világért, benne egyenként értünk, és hogy most is azért szólítasz meg, hogy magadhoz hívj és feladatot bízz ránk. Add, hogy *ne hiába élvezzük kincseidet,* lehessünk számodra hasznos gyermekeid, akik nem magukkal vannak mindig elfoglalva, hanem meglátják azokat, akik szemedben ugyanolyan értékesek, s akiknek életében cselekedni akarsz. Adj, kérünk, a szívünkbe hálás szeretetet Irántad, hogy engedelmes eszközök lehessünk a kezedben. Azonban legelőször is végezd el bennünk, hogy magunk is megbékélt

szívvel lehessünk bizonyosak megváltásunk felől. Így tégy az igének hallgatóivá, befogadóivá és továbbadóivá. *Ámen*

Igehirdetés előtti ének: 396,3. v. – Küldd útra hírnökid csapatját...

Lélekmentő küldetés

„inkább menjetez Izráel házának elveszett juhaihoz!” (Mt 10,6)

Kedves Testvéreim!

Igének szerint Jézus szolgálatba, misszióba küldi tizenkét tanítványát. Ennek alapján elmondhatjuk, hogy nem a mennybemenetelkor nekik adott missziói parancs jelenti a tanítványok első kiküldetését. A „misszió” ugyanis küldetést, követséget jelent, valakinek a megbízatásában járni. Jézus esetében, Őt – mint Isten Fiát, bűnösök Megváltóját – képviselni, közvetíteni, Hozzá hívni a megszólítottakat. Vagyis a küldött a Küldőt képviseli.

A küldő tehát az Úr Jézus. Úgy kezdődik a küldetés, hogy Ő magához hívja tanítványait. Mert mindig **ez** a sorrend: **előbb Hozzá, majd Tőle** tovább. Hiszen az Ő követői nem önjelöltek vagy önkéntes jelentkezők, hanem Átala elhívottak. Ahogyan **ma** sem lehet lelki szolgálatot, tehát missziót végezni enélkül a Vele való személyes kapcsolat és megbízatás nélkül! Aki magát hívja el, végezhet ugyan akármilyen káprázatos dolgokat, de legfeljebb statisztikára dolgozik, számokban, százalékokban kimutathat valamit, de az Isten Lelkének pecsétje nincs rajta.

Kit küld Jézus? A tanítványait, a legközelebbieket. Azokat, akik Hozzá tartoznak, Vele járnak, Őt követik, Tőle tanulnak, közösségben vannak Vele. És mind a tizenkettőt. Mindegyiket, bizony, még **Júdást is**. Olvastuk őket név szerint, akik származás, jellem tekintetében sokfélék. És hogy alkalmasak-e? Emberi megítélés szerint biztosan lennének kritériumaink, de inkább az számít, hogy Ő hívta el őket!

Kedves Testvéreim, ez az eset mutatja, hogy kezdetben sokkal kisebb volt a munkaterület, a feladat, és kevesebb a megszólítandó. Hiszen most még **csak** Izráel fiaihoz kell menniük – majd később lesz feladatuk menni széles e világba és hirdetni az evangéliumot a népeknek, tehát a pogányoknak is, válogatás vagy kirekesztés nélkül mindenkinek. A küldetésben így jelen van a helyes **fontossági sorrend**. Végül is a tanítványoknak is tanulniuk kellett, szükségük volt erre a **fokozatosságra**... Viszont, jaj nekünk, ha ezt ma újra leszűkítjük (velem egy nyelvet beszélőre, egy felekezethez tartozóra stb.), hiszen mi már nem az ószövetségi korban élünk... és magunk is ennek a pogányokra is kiterjesztett misszióknak a következtében lehettünk vagy válhatunk az Úr Jézus megváltott gyermekeivé.

Kikhez küldi Jézus a tanítványait? „Izráel házának elveszett juhaihoz” – **elveszettekhez!** Mert a misszió az mindig életmentés, még pontosabban: lélekmentés! Halálból életre vezetni! Kárhozatból üdvösségre. **Hirdetni Azt**, aki jött, mentő szeretettel és hatalommal, hogy megkeresse az elveszetteket, **akinek**

mindegyik juha drága. Hirdetni az üdvösség evangéliumát, és az elveszetteket – s ki ne lenne az? – Jézushoz vezetni. Lelkeket menteni, a halálból az életre.

Szeretném hangsúlyozni, hogy itt „**Izrael házának elveszett juhairól**” van szó. A választott népről, az Úr Jézus „egyházáról”. Nagy **tévedés** azt gondolni, hogy az elveszettek (csak) az egyházon kívül vannak! Hiába van valaki megkeresztelve, konfirmált, templomban házasodott és látogatja az istentiszteletet, bibliát olvas és imádkozik – mert mint minden ember, a bűneset óta, a születésétől fogva a kárhozottban van és marad, amíg meg nem hallotta az Úr Jézus hívását és el nem fogadta megváltó kegyelmét, hogy új életben járjon Vele, mint újjászületett gyermeke.

Kedves Testvéreim, egyetlen értékmentő feladata van azóta is az egyháznak: lelkeket menteni az üdvösségre. Úgy hirdetni és képviselni az Úr Jézus Krisztust, hogy minél többen rádöbbenjenek: az Ő számára az én veszendő lelkem annyira értékes volt, hogy nem sajnálta érte a **legmagasabb árat** kifizetni. „*Jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.*” És elveszett maradok, elveszettek maradnak mindazok, akik nem **ezt** a megmaradást vagy megtartatást fogadják el hittel... Az **üdvösség üzenetét hallani** – erre van szüksége minden embernek. Azt, hogy *Jézus megmenthet a kárhozottól, igéje erről világosan szól...* s **ha nem ezt képviseli az egyház, akkor ott baj van! Sajnos, félek, hogy ma is...**

Ma is változatlanul ez a küldetés – mindegyik esetben az evangéliumot kell vinni. Azt, hogy van más is, mint ez a földi világ, több is, mint a földi lét... Hirdetni, hogy Benne elközelített a mennyek országa, Isten uralma akar érvényesülni az emberek életében... Isten országának polgára lehet – és Nála csak ez számít – **mennyei polgárjogot** kaphat mindenkit, aki az Ő vérének, váltságahalálának erejét magára nézve elfogadja. Kik-ki hallja meg: engem is keres, értem is meghalt, nekem is bűnbocsánatot szerzett, én is elfogadhatom, és élhetek új életet az Ő kegyelméből.

Látjuk, a tanítványok nem tettek felvételi vizsgát, nem végeztek tanfolyamot... De az Úr **Jézus hívta el őket és Tőle kapnak felkészítést.** Nem többet és nem kevesebbet, mint amire szükségük volt. Néha – vagy inkább sokszor? – **a kevés több a soknál!** Jézus világosan ismerteti velük az alapszabályokat, ami még folytatódik a felolvasott igeszakasz után is, mert arra is felkészíti őket, hogy tudják, mi minden vár rájuk vagy történhet velük, de tudjanak a Lélek jelenlevő, erősítő hatalmáról is.

Jézus **hatalmat ad nekik.** Mire? „... *a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget...*” Hányszor átéli az ember a maga nyomorúságát, tehetetlenségét, alkalmatlanságát! De nem is a maguk erejével mennek, hanem az Úr Jézuséval. Vagyis, **hatalmat kapnak** arra, hogy **általuk Jézus legyen jelen** gyógyító, szabadító erővel. Tehát ez **nem öncélú hatalom** az emberek elkápráztatására, hanem Jézus szolgálatában áll.

Kedves Testvéreim, tudom, hogy sokan hiányolják, hogy miért nincsenek ma is ilyen csodák, gyógyulások? Abban a korban, amikor az emberek kezében nem volt ott az írott ige, erre volt szükség. Akkor **beszédese**k voltak ezek a külső

megtapasztalások, hiszen az ilyen állapotokra nem létezett megoldás. Ott, ahol az emberi életet olyasmi nyomorítja, aminek a megoldására emberi erő nem elég, isteni hatalomra van szükség. Jézus üzenete pedig a tanítványain keresztül az volt, hogy **Őt Isten küldte, Ő Isten Fia...** Benne és Átala kínálja Isten a megoldást és szabadítást. Ezek a csodák, gyógyulások megerősítő bizonyítékai voltak a hirdetett evangéliumnak.

Az Úr Jézus ugyanakkor **szabadságra hívja el tanítványait**: hiszen aki maga is megkötözött, vagy pl. valamilyen szenvedélynek a rabja, az hogyan szólhat az Úr Jézusban való szabadságról, hogyan is tudna az Ő nevében járni követségben az emberek között? Az ilyen próbálkozás nem is végződhet jól... Jézus azonban szabaddá akarja tenni tanítványait az olyan dolgoktól is, mint az **aggodalmaskodás** a napi gondok között és **az anyagiakhoz való kötődés** – szóval mindentől, ami lehúzó és eltávolítana Tőle. Mondani sem kell, mindkettő mekkora kísértés! És mennyire kísérhető velük az ember! Tanítványai azonban Rábízhatják magukat és járhatnak a szabadságban, amire felhatalmazta őket. Ez a **szabadság is bizonyágtétel** a Szabadítóról.

Kedves Testvéreim, sok minden változott azóta a szolgálatban. Más világban, más körülmények között élünk. Ma már nem lehet úgy gondolkodni (ahogy azt egyszer valaki mondta), hogy *ha az Úr Jézus Krisztus gyalog járt, akkor a szolgálói is járjanak gyalog*, hiszen az Ő korában nem voltak közlekedési eszközök... Sokkal inkább arról van szó, hogy **a lelkiület** ne legyen más, mint akkor... azzal **a missziói lelkiülettel** lehet csak menni, hogy az elveszetteknek hirdetem az **örök élet beszédét**, hogy megmeneküljenek a kárhózzattól...

Hiszzen Isten az Úr Jézus Krisztusban megbékéltetett önmagával és ránk bízta a **békéltetés szolgálatát**. A mi békességünk **árát pedig Ő fizette meg**, amikor helyettünk odaáldozta magát a Golgotán.

*A Golgotán, ott szenvedett, a bűnömért tett eleget,
Ott áldozott szent vérivel, éltet adott gyötrelmivel.
Ó, Golgota, gyásznap hegye, hol Jézus értem vérezett,
Ó, Golgota, áldás hegye, hol megszerezte üdvömet.*

(Hallelujah 5. sz. ének)

Micsoda kiváltság a **békesség evangéliuma hirdetésének készségével** járni, **örömmondó békeköveteknek** lenni! Ki lehet az? Aki maga is a **békesség fia**. Mert az Úr Jézus megbékéltette az Atyával, megbocsátva bűneit, és ezzel a békességgel a szívében él az Ő megváltott gyermekeként.

Lukács evangélista említi, hogy mi is legyen a tanítványok köszöntése, amikor egy házhoz megérkeznek? **„Békesség ennek a háznak!”** Mert aki a Békekesség Fejedelmének követségében jár, aki maga is megbékélhetett az Atyával, az örömmondó békekövet lesz. Az Ő békességét viszi, **békesség-hordozó, Krisztushordozó**. Bárcsak szívből mondhatnánk, és igaz lenne ajkunkon ez a köszöntés: *Békesség ennek a háznak!* Halljuk meg az Úr Jézus hívását, fogadjuk el

kegyelmét. Adjuk át neki életünket, hogy felhatalmazzon **lélekmentő szeretettel szolgálni Őt**. Hogy **így lehessünk tanítványai**, ezt a békességet valljuk és vigyük, kereshesse meg általunk is az elveszetteket. *Ámen*

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, alázattal köszönjük, hogy nem akarsz hamis biztonság tudatban tartani minket, hanem világossá teszed, hogy nélküled elveszettek vagyunk. És olyan jó, hogy ez nem ijesztgetés, hanem szerető hívás, hogy Téged elfogadjunk, s mindazt, amit oly érdemtelenül kínálsz nekünk. Köszönjük, hogy váltságshalálot érdeméért van bűnbocsánat és üdvösség, s kínálsz ingyen kegyelemből mindenkinek, aki elfogadja. Légy áldott, ha ez már megtörtént, s azért is, hogy még mindig végzed a lélekmentés munkáját közöttünk. Segíts elfogadni a kegyelmet mindenkinek, aki felismerte, hogy Rád van szüksége az életének. Végy ki a kezünkből minden érvet, hogy csak Rád építsük reménységünket. Tégy szabaddá, hogy az Atyával megbékélt, örömmondó békekövetekké lehessünk mi is.

Így kérünk, hogy a keresztyén felekezetekben, így a mi egyházunkban is tedd életbevágóan fontossá a megváltás útját, a lelki Izráel elveszett juhait is keresd meg és hívd el tanítványokká. S könyörülj, hogy olyanok járjanak nevedben, akiket Te hatalmaztál fel örömmondó békeköveteknek, hogy megáldhasd szolgálatukat. Kérünk azért, hogy lehessen gyermekeid élete hiteles és meggyőző a világ előtt, amely *sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését*. Könyörülj rajtunk, végezd lélekmentő munkádat közöttünk és általunk. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás:

Záró ének: 472,3-5 – *Lelkek éjét oszlatni fénnel: Reád az Úr ezt bízta...*